

Księga Daniela – numer pięćdziesiąt sześć

Rozwikłanie tajemnicy Apokalipsy 17: Ostateczne proroctwo o Wielkiej Nierządnicy i Bestii

Jeff Pippenger

2024-01-20

Ostatnie przedstawienie królestw w proroctwach biblijnych znajduje się w siedemnastym rozdziale Objawienia. W tym rozdziale, w wersecie trzecim, Jan zostaje przeniesiony na "pustynię", aby anioł mógł pokazać mu sąd nad "wielką nierządnicą" proroctwa, która zasiada nad "wieloma wodami" i która dopuściła się "nierządu" z "królami ziemi."

I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, którzy mieli siedem czasz, i rozmawiał ze mną, mówiąc: Przyjdź tu, ukazę ci sąd nad wielką nierządnicą, która siedzi na wielu wodach; z którą królowie ziemi uprawiali nierząd, a mieszkańcy ziemi upili się winem jej nierządu. I uniósł mnie w duchu na pustynię; i ujrzałem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii, pełnej bluźnierczych imion, mającej siedem głów i dziesięć rogów. Apokalipsa 17:1–3.

Zgodnie ze słowami samego Jana „pustynia” symbolizuje tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat rządów papieżstwa, od roku 538 aż do czasu końca w roku 1798.

I niewiasta uciekła na pustynię, gdzie ma miejsce przygotowane przez Boga, aby ją tam żywiono przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni. ... I niewiście dano dwa skrzydła wielkiego orła, aby mogła polecieć na pustynię, na swoje miejsce, gdzie jest żywiona przez czas i czasy, i połowę czasu, z dala od węża. Apokalipsa 12:6, 14.

W duchu Jan został przeniesiony do okresu tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat panowania papieżstwa. Lata te zostały zobrazowane przez trzy i pół roku suszy w dziejach Izebel, Achaba i Eliasza. Miały one trwać aż do 1798 roku, kiedy papieżstwo otrzymało swoją śmiertelną ranę, gdyż zostało to „postanowione”, by nastąpiło u kresu pierwszego gniewu, który był zakończeniem wojny sprowadzonej na świątynię i zastęp przez dwie spustoszące potęgi: pogaństwo i papizm. Wszystkie te fakty zostały przedstawione w niedawnych artykułach.

„Wielka nierządnicą” to nierządnicą z Tyru opisana przez Izajasza, która miała zostać zapomniana na siedemdziesiąt symbolicznych lat, będących „dniami jednego króla”. Historia Stanów Zjednoczonych jest historią symbolicznych siedemdziesięciu lat, które zostały typologicznie przedstawione przez siedemdziesiąt lat niewoli za panowania Babilonu, pierwszego królestwa proroctwa biblijnego. W trakcie tej historii wielka nierządnicą z Tyru miała być zapomniana. U kresu tej historii miała zostać przypomniana i znów wyjść, by śpiewać swoje pieśni, a tym samym dopuścić się nierządu z królami ziemi. Jan został duchowo przeniesiony w dzieje rządów papieskich, aby zobaczyć sąd nad władzą papieską. Wyrok na córkę kapłana, która dopuściła się nierządu, stanowił, że ma zostać spalona ogniem.

A córka kapłana, jeśli splami siebie nierządem, hańbi swego ojca: zostanie spalona ogniem. Księga Kapłańska 21:9.

W wizji sądu nad wielką nierządnicą, danej Janowi przez jednego z aniołów, który wylał jedną z siedmiu ostatnich plag, ukazano, że została spalona ogniem.

A dziesięć rogów, które widziałeś na bestii, te znienawidzą nierządnicę, i spustoszą ją oraz obnażą, i zjedzą jej ciało, i spalą ją ogniem. Objawienie 17:16.

Wody, na których zasiada wielka nierządnicą, to ludy świata, które zostaną podporządkowane jej władzy, gdy Stany Zjednoczone zwiódą cały świat, by oddawał cześć bestii, która jest także wielką nierządnicą. Wtedy Stany Zjednoczone stają się wiodącym królem spośród dziesięciu królów przedstawionych w prorocztwie siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia, a w tym przedstawieniu Stany Zjednoczone oznaczają pierwszego króla, który dopuści się nierządu z nierządnicą, choć później uczyni ona to ze wszystkimi królami.

Pierwszego z wielu królów przedstawia Achab, który był żonaty z wielką nierządnicą, ukazaną jako Izebel w Kościele w Tiatyrze. Sąd nad Izebel (wielką nierządnicą) zostaje dokonany przez dziesięciu królów, którzy potęgą Stanów Zjednoczonych zostaną zmuszeni do zawarcia sojuszu Kościoła z państwem. Ci królowie zgodzą się pozwolić papieżowi rządzić światem (zasiadać nad wodami), mimo ich nienawiści do nierządnicy.

A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa; lecz na jedną godzinę otrzymają władzę jako królowie wraz z bestią. Ci mają jeden zamysł i oddadzą swoją władzę i moc bestii. Ci będą walczyć z Barankiem, a Baranek ich zwycięży, bo jest Panem panów i Królem królów; a ci, którzy są z nim, są powołani, wybrani i wierni. I rzekł do mnie: Wody, które widziałeś, gdzie zasiada nierządnicą, to ludy i tłumy, narody i języki. A dziesięć rogów, które widziałeś na bestii, znienawidzą nierządnicę, spustoszą ją i obnażą, zjedzą jej ciało i spalą ją ogniem. Bo Bóg włożył w ich serca, aby wykonali jego wolę, aby byli jednomyślni i oddali swoje królestwo bestii, aż wypełnią się słowa Boga. A kobieta, którą widziałeś, jest tym wielkim miastem, które króluje nad królami ziemi. Objawienie 17:12-18.

„Dziesięciu królów” (Organizacja Narodów Zjednoczonych) w rzeczywistości nienawidzą papieża, lecz okoliczności zmuszają ich, by w próżnej nadziei ocalenia świata przed narastającymi klęskami przekazali swoje krótkotrwałe królestwo w ręce władzy papieskiej. Gdy uświadomią sobie jej oszustwo, staną się narzędziem do spalenia jej ogniem, w wypełnieniu prawa zawartego w Księdze Kapłańskiej.

"Dziesięciu królów" "toczy wojnę z Barankiem" poprzez prześladowania, które sprowadzają na Boży lud czasów ostatecznych.

Dlaczego burzą się narody, a ludy snują próżne zamysły? Królowie ziemi powstają, a władcy naradzają się wspólnie przeciw Panu i przeciw Jego Pomazańcowi, mówiąc: „Rozerwijmy ich więzy i zrzucimy z siebie ich pęta.” Ten, który zasiada w niebiosach, śmieje się; Pan naigrywa się z nich. Wówczas przemówi do nich w swoim gniewie i przerazi ich swoją zapalczywością. Psalm 2:1–5.

Prześladowanie, którego królowie ziemi dokonują na rzecz papieżstwa, zostało również wymierzone przeciwko Chrystusowi na krzyżu.

Ty, który przez usta swojego sługi Dawida powiedziałeś: Dlaczego wzburzyły się narody, a ludy knuły daremne zamysły? Powstali królowie ziemi, a władcy zgromadzili się razem przeciw Panu i przeciw Jego Pomazańcowi. Zaiste, przeciw Twojemu świętemu Dziecięciu Jezusowi, którego namaściłeś, zebrali się razem Herod i Poncjusz Piłat wraz z poganami i ludem Izraela, aby uczynić wszystko, co Twoja ręka i Twój zamysł wcześniej postanowiły, aby się stało. Dzieje Apostolskie 4:25–28.

„Królowie ziemi”, którzy wystąpili przeciw Chrystusowi podczas Jego ukrzyżowania, przedstawiają „dziesięciu królów” z siedemnastego rozdziału Objawienia, którzy ponownie prowadzą wojnę z Barankiem, prześladując Jego lud. Pod krzyżem ci królowie stanowili „zgromadzenie niegodziwych”, które „otoczyło” Chrystusa, i które czyni to ponownie wobec Jego ludu czasów ostatecznych.

Bo psy otoczyły mnie; zgraja złoczyńców mnie osaczyła; przebili moje ręce i moje nogi. Mogę policzyć wszystkie moje kości; patrzą na mnie i wpatrują się we mnie. Dzielą między siebie moje szaty i o moją odzież rzucają losy. Psalm 22:16–18.

Dziesięciu królów, którzy sprowadzą sąd na wielką nierządnicę, spalą ją ogniem, gdyż jest nierządnicą, która podaje się za córkę kapłana. Ci królowie są również przedstawieni jako „psy”, a dziesięciu królów nie tylko spalą wielką nierządnicę ogniem, lecz także „zjedzą jej ciało”. Śmierć Izebel nastąpiła, gdy została zrzuciona z muru i roztrzaskała się o ziemię, a potem przyszły psy i pożarły jej ciało.

A gdy Jehu przybył do Jizreel, Izebel o tym usłyszała; umalowała twarz, uczesała głowę i wyjrzała przez okno. A gdy Jehu wchodził do bramy, powiedziała: Czy miał pokój Zimri, który zabił swego pana? On zaś podniósł twarz ku oknu i rzekł: Kto jest po mojej stronie? Kto? I wyrzeli do niego dwaj lub trzej eunuchowie. I rzekł: Zrzućcie ją. Zrzućli ją więc, a trochę jej krwi opryskało mur i konie; i stratował ją. A gdy wszedł, jadł i pił, i powiedział: Idźcie teraz, zobaczcie tę przekłętą kobietę i pochowajcie ją, bo jest córką królewską. Poszli więc, aby ją pochować, lecz nie znaleźli z niej nic więcej poza czaszką, stopami i dłońmi. Wrócili więc i donieśli mu. A on rzekł: To jest słowo Pana, które wypowiedział przez swego sługę, Eliasza z Tiszbe, mówiąc: Na polu Jizreel psy pożrą ciało Izebel; a zwłoki Izebel będą jak gnój na powierzchni pola w Jizreel, tak że nie powiedzą: To jest Izebel. 2 Księga Królewska 9:30-37.

Ci dziesięciu królowie, którzy stanowią Narody Zjednoczone, a których czołowym królem są Stany Zjednoczone, wydadzą wyrok na papieżstwo: spalą je ogniem i pożrą jego ciało. To właśnie ten sąd anioł przyszedł ukazać Janowi i, aby to uczynić, przeniósł go w historię pustyni, lecz nie po prostu w przypadkowy moment tej historii, ale aż na sam koniec tego okresu. Jest oczywiste, że Jan został umieszczony na końcu tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat, bo gdy ujrzał kobietę, była już pijana krwią prześladowań i już została określona jako matka nierządnic.

I zaniósł mnie w duchu na pustynię; i ujrzałem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii, pełnej bluźnierczych imion, mającej siedem głów i dziesięć rogów. A kobieta była odziana w purpurę

i szkarłat, i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami, mając w ręku złoty kielich pełen obrzydliwości i nieczystości jej nierządu; a na jej czole było wypisane imię: TAJEMNICA, WIELKI BABILON, MATKA NIERZĄDNIC I OBRZYDLIWOŚCI ZIEMI. I ujrzałem tę kobietę pijaną krwią świętych i krwią męczenników Jezusa; a gdy ją zobaczyłem, zdumiałem się wielce. Objawienie 17:3-6.

Nierządnica z Tyru, która jest także „Wielką Nierządnicą” ukazaną w siedemnastym rozdziale Apokalipsy, miała zostać zapomniana aż do czasu, gdy znów zaśpiewa swoje pieśni i będzie uprawiać rząd z królami ziemi.

Każdy szanowany słownik wydany przed rokiem 1950 stwierdza, że kobieta odziana w szkarłat w siedemnastym rozdziale Księgi Objawienia jest symbolem Kościoła rzymskokatolickiego, lecz dziś świat uważa, że Kościół katolicki jest kościołem chrześcijańskim. Świat zapomniał, kim ona naprawdę jest.

Kiedy John ją zobaczył, prześladowanie w epoce Ciemnych Wieków dobiegało końca, gdyż była już pijana krwią świętych. To, co naturalne, ilustruje to, co duchowe, a człowiek upija się po tym, jak wypije, nie wcześniej.

Protestanci, którzy odłączyli się od katolicyzmu wieki przed rokiem 1798, do roku 1798 zdążyli już rozpocząć swoją drogę powrotną do wspólnoty Kościoła katolickiego, gdyż została ona określona jako „MATKA NIERZĄDNIC”. Gdy Jan ją ujrzał i zdumiał się, kościoły, które wcześniej odłączyły się od jej wspólnoty, już powróciły. Tak więc Jan został przeniesiony do roku 1798, kiedy wielka nierządnica zabiła już miliony chrześcijan i już uwiodła dawne kościoły protestanckie, aby przyjęły jej zuchwałe twierdzenie, że jest głową kościołów, jak określił ją Justynian w roku 533.

Z proroczej perspektywy roku 1798 anioł następnie przedstawił Janowi ostatni obraz królestw z prorocstw biblijnych.

I rzekł do mnie anioł: Czemu się dziwisz? Powiem ci tajemnicę niewiasty i bestii, która ją nosi, mającej siedem głów i dziesięć rogów. Bestia, którą widziałeś, była, a nie jest, i wstąpi z bezdennej otchłani i pójdzie na zatracenie; i zdumieją się mieszkańcy ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia od założenia świata, gdy ujrzą bestię, że była, a nie jest, a jednak jest. Tu jest umysł mający mądrość. Siedem głów to siedem gór, na których siedzi niewiasta. I jest siedmiu królów: pięciu upadło, jeden jest, a inny jeszcze nie przyszedł; a gdy przyjdzie, musi pozostać na krótki czas. A bestia, która była, a nie jest, sama jest ósmym i jest z tych siedmiu, i idzie na zatracenie. A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa, lecz otrzymają władzę jako królowie na jedną godzinę wraz z bestią. Objawienie 17:7-12.

Bestia jest królestwem w proroctwie biblijnym, co łatwo rozpoznać w rozdziałach siódmym i ósmym Księgi Daniela, a tajemnica, którą anioł przedstawia Janowi, to tajemnica bestii i niewiasty, która siedzi na bestii. Niewiasta na bestii to wielka nierządnica, która uprawia rząd z królami ziemi. Jest ona Izebel, a jej mężem jest Achab.

Dlatego mężczyzna opuści ojca i matkę, przyłgnie do swojej żony i będą jednym ciałem.
Księga Rodzaju 2:24.

Mężczyzna jest mężczyzną, a kobieta jest kobietą, lecz razem są jednym ciałem. Tajemnica bestii polega na tym, że jest połączeniem Kościoła i państwa, połączeniem kobiety (Kościół) i bestii (królów), które stanowią jedno królestwo składające się z dwóch części. Połączona władza państwowa i kościelna, z kobietą sprawującą kontrolę nad tą relacją, to „obraz bestii”. Janowi ukazano kobietę niesioną przez bestię, ponieważ to ona sprawuje kontrolę nad tą relacją.

A kobieta, którą ujrzales, jest tym wielkim miastem, które panuje nad królami ziemi.
Objawienie 17:18.

Razem bestia i kobieta reprezentują jedno królestwo (jedno ciało), lecz anioł podkreśla relację Wielkiej Nierządnicy z królami ziemi. „Bestia, która” „była, a już jej nie ma”, która „wyjdzie z otchłani i pójdzie na zatracenie”, „której mieszkańcy ziemi będą się dziwić”, to papieństwo, gdy śmiertelna rana Wielkiej Nierządnicy zostanie uleczone. Ona „była” piątym królestwem proroctwa biblijnego, lecz „postanowiono”, że otrzyma śmiertelną ranę w roku 1798.

Kiedy Jan został duchowo przeniesiony do roku 1798, ona "nie" była bestią, a "jednak", gdy jej śmiertelna rana zostanie uleczone pod koniec siedemdziesięciu symbolicznych lat, które zakończą się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym, ona znów "jest" żywa, śpiewa swoje pieśni, dopuszcza się nierządu i morduje chrześcijan.

Rozdział siedemnasty jest ostatnim przedstawieniem królestw biblijnego proroctwa i jako taki musi być zgodny z pierwszą wzmianką o królestwach biblijnego proroctwa. Pierwsza wzmianka o tych królestwach znajduje się w drugim rozdziale Księgi Daniela, przedstawionym na obu tablicach, które były wypełnieniem nakazu Habakuka, by zapisać widzenie i wyłożyć je jasno na tablicach.

Milleriści mieli rację w swoim rozumieniu królestw z proroctw biblijnych w Księdze Daniela, przedstawionych w rozdziałach drugim, siódmym i ósmym, lecz ich zrozumienie było niepełne. Klejnoty Millera z drugiego rozdziału Księgi Daniela świecą dziesięciokrotnie jaśniej w dniach ostatecznych, gdyż uważa się je za wskazujące pierwszą wzmiankę nie tylko o królestwach proroctw biblijnych, ale także pierwszą wzmiankę o objawieniu, że ósmy jest z siedmiu. Jezus zawsze obrazuje koniec czegoś początkiem czegoś.

Wszyscy prorocy mówią o czasach ostatecznych, a Jan, w siedemnastym rozdziale Apokalipsy, identyfikuje ostatnie ziemskie królestwo, gdy przedstawia "bestię, która" "była i już jej nie ma; i ma wyjść z otchłani i pójść na zatracenie." Bestia wyłania się z "otchłani", co jest symbolem "nowej manifestacji szatańskiej mocy."

„Gdy zakończą [kończą] składanie swego świadectwa.” Okres, w którym dwaj świadkowie mieli prorokować, odziani w wory pokutne, zakończył się w 1798 roku. W miarę jak zbliżali się do zakończenia swojej pracy w ukryciu, wojna miała zostać przeciw nim wszczęta przez moc przedstawioną jako 'bestia, która wychodzi z bezdennej otchłani'. W wielu krajach Europy władze rządzące Kościołem i państwem przez wieki były kontrolowane przez Szatana za

pośrednictwem papieżstwa. Lecz tutaj ukazany jest nowy przejaw szatańskiej mocy. Wielki bój, 268.

Niektórzy teologowie będą twierdzić, że skoro „bestia, która wychodzi z otchłani” w jedenastym rozdziale Apokalipsy jest w tym fragmencie utożsamiona z ateizmem Rewolucji Francuskiej, to wyrażenie „otchłani” jest symbolem ateizmu. Ale islam wyszedł z „otchłani” w dziewiątym rozdziale Apokalipsy, a islam nie jest ateizmem. Otchłani oznacza szatańską manifestację.

"Powiedziałam mu, że Pan ukazał mi w widzeniu, iż mesmeryzm pochodzi od Diabła, z bezdennej otchłani, i że wkrótce tam trafi wraz z tymi, którzy nadal go używają." Review and Herald, 21 lipca 1851 r.

To, co pochodzi od „Diabła”, pochodzi z „bezdennej otchłani”. W siedemnastym rozdziale Objawienia bestia, która wyłania się z bezdennej otchłani, jest mocą, która idzie na zatracenie, a ci, których imiona nie są zapisane w księdze, będą zdumieni i pójdą za nią. „Zatracenie” oznacza wieczne potępienie i jest w Objawieniu przedstawione jako „jezioro ognia”, do którego bestia zostaje wrzucona.

I bestia została pojmana, a wraz z nią fałszywy prorok, który czynił przed nią cuda, dzięki którym zwiódł tych, którzy przyjęli zamię bestii, oraz tych, którzy oddawali cześć jej wizerunkowi. Oboje zostali wrzuceni żywcem do jeziora ognia płonącego siarką. Apokalipsa 19:20.

W rozdziale trzynastym zostaje zidentyfikowana pierwsza bestia wychodząca z morza, którą siostra White wprost utożsamia z papieżstwem. W tym fragmencie świat idzie w podziwie za papieską bestią.

I widziałem jedną z jego głów jakby śmiertelnie ranioną; a jego śmiertelna rana została uleczona: i cała ziemia w podziwie poszła za bestią. Objawienie 13:13.

Bestia z Objawienia 17, za którą "mieszkańcy ziemi pójdą w podziwie", jest ostatecznym przejawem satanicznej mocy, który nastąpi, gdy śmiertelna rana papieżstwa zostanie uleczona w związku ze wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną. W rozdziale siedemnastym każda proroczy cecha kobiety i bestii, na której ona siedzi, identyfikuje Kościół Rzymskokatolicki, tak jak czyniły to słowniki wydane przed 1950 rokiem.

Bestia z siedemnastego rozdziału Apokalipsy jest symbolem połączenia kościoła i państwa, co stanowi obraz bestii. Bestia o siedmiu głowach i dziesięciu rogach jest królestwem złożonym z dziesięciu królów (Organizacja Narodów Zjednoczonych), na którym kobieta siedzi i nad którym panuje. Kobieta oznacza papieżstwo, określane jako Babilon Wielki, matka nierządnic. Po zidentyfikowaniu symboli możemy wrócić do roku 1798, do punktu w historii, do którego Jan został przeniesiony, aby otrzymać ostatnie przedstawienie królestw proroczych.

W następnym artykule omówimy te królestwa oraz ich przedstawienie w drugim rozdziale Księgi Daniela.

Każdemu narodowi, który pojawił się na scenie dziejów, było dane zająć swoje miejsce na ziemi, aby się okazało, czy wypełni cel „Czuwającego i Świętego”. Proroctwo nakreśliło wzlot i upadek wielkich imperiów świata — Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. W każdym z nich, podobnie jak w narodach o mniejszej potędze, historia się powtarzała. Każdy miał swój okres próby, każdy zawiódł; jego chwała gasła, potęga odchodziła, a jego miejsce zajmował inny.

„Chociaż narody odrzucały Boże zasady i przez to odrzucenie sprowadziły na siebie własną zgubę, było jednak oczywiste, że Boski, nadrzędny plan działał we wszystkich ich posunięciach.” Edukacja, 177.